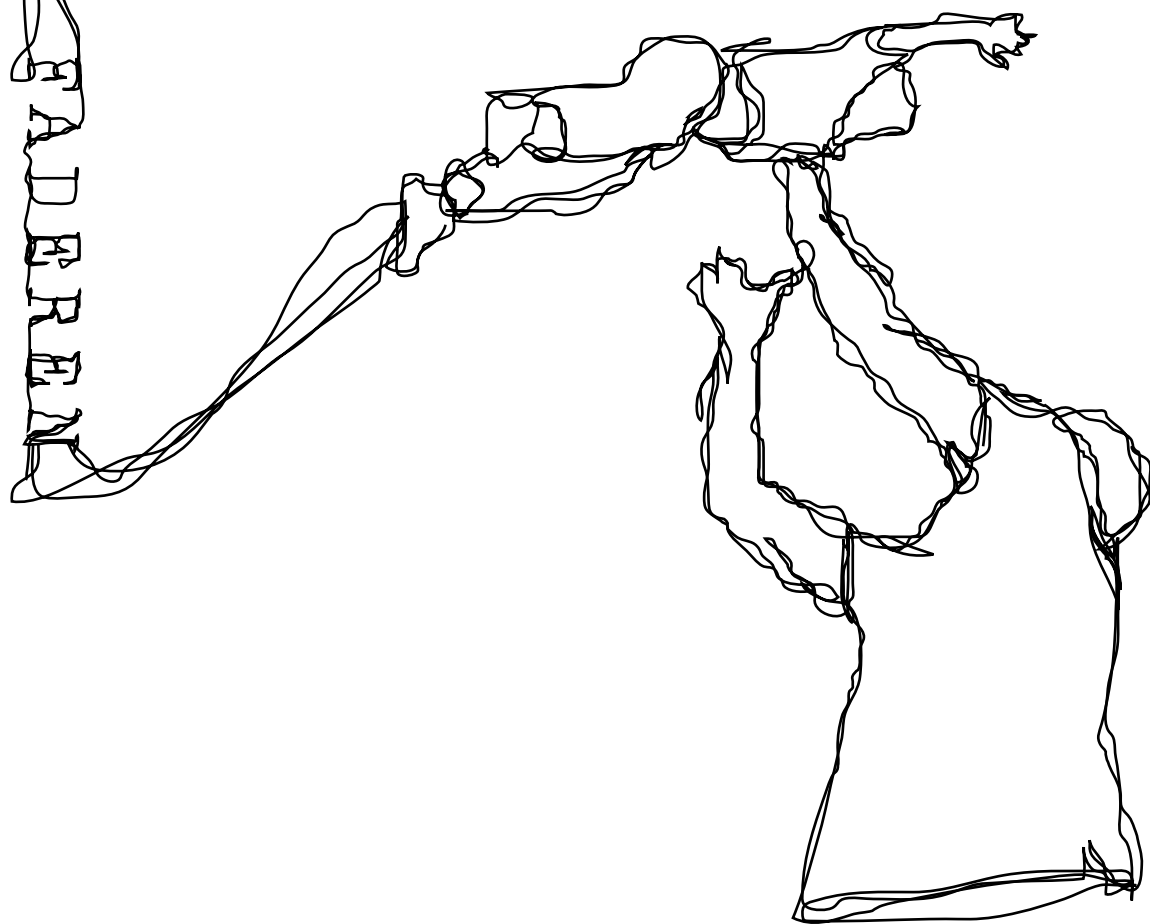

KVINDEN
DER VAR
EADEREENT

Kærligheden

Man opgiver noget af sit liv, når man får børn. At være forælder kræver en grad af selvopofrelse. På mange punkter er det det, der kendetegner ens kærlighed til sine børn. Jeg ændrede mit forhold til jobbet, til bekendtskabskredsen, til fritiden – men jeg gjorde det med glæde for et lille smil på min datters ansigt. Den varme følelse af glæde og omsorg som det fyldte mig med. Men samtidig frygtede jeg ikke at gøre nok. Det var der, skyldfølelsen lå. På den ene side var jeg bange for, ikke at få fuldført nok af mine personlige mål, ikke investerer nok i min omgangskreds. På den anden side stod børnene – som jeg for alt i verden ikke ønskede at forfordere for karrieren eller min selvcentrerede tilfredsstillelse.

Hvordan udtrykte jeg min kærlighed overfor hende?

Har jeg dårlig samvittighed over noget? I så fald hvad?

Hvad kendetegner min kærlighed til hende? Hvad betyder det, at jeg var hendes far?

Mit forhold til hende

Jeg var hendes far. Beskytteren. Med en klar idé om hvordan hun skulle opdrages, uden at vide om det var den rigtige. Forsøgte at sørge for at verden kun gav hende blå mærker – ikke brækkede hendes knogler. Men det er en balancegang - hele tiden frygter man at ens gode intentioner bliver til en spændetrøje for hende. Man ønsker at hun skal være sin egen, men hun er stadig en forlængelse af en selv – man føler at hendes valg altid vil falde på en. Det er svært ikke stadig at se hende som min lille pige. Selv nu hvor hun ikke længere er her.

Hvad forsøgte jeg at give min datter med i livet?

Hvordan var jeg som forbillede?

Hvem blev hun til i mine øjne? Hvem var jeg i hendes?

Mine tanker om det at være far

Det er et ansvar man aldrig helt ved, om man er stærk nok til at bære. Man bliver konstant bedømt – eller i det mindste føles det sådan. Man stiller hele tiden spørgsmål til sig selv. Usikkerheden er enorm. Når andre ser på en, er det pludselig det at være far, som identificerer en som menneske. Ens eget selv bliver skubbet i baggrunden til ære for en anden, både i egne og andres øjne. Misundelsen ligger altid og lurker bagerst i sindet – og med den skammen. Spørgsmålet er vel, om det at blive far gjorde mig til et helt eller et delt menneske.

Var jeg forældrerollen moden? Blev jeg det nogensinde?

Hvad forstod jeg ved det at være en god far? Var det også den, jeg var?

Hvordan oplevede omverdenen mig som far?

Mit personlige mål

At en gang for alle fastslå om jeg var en god nok far – og om hendes forsvinden til dels skyldtes mig.

